

Bilag 16.

Justitsministeriet.

København, den 28. Januar 1937.

I en til Udvalget rettet Skrivelse af 21. Januar 1937 har den almindelige danske Lægeforening under Fremhævelse af, at Lægerne kun er i Stand til at træffe Afgørelse af, hvorvidt en Svangerskabsafbrydelse er lovlig, naar der foreligger en i *Sygdom* begrundet medicinsk Indikation, henstillet, at Afgørelsen i andre Tilfælde af medicinsk Indikation efter Lovforslagets § 1, Stk. 1, Punkt 1, henskydes til en juridisk Myndighed, eventuelt saaledes, at der gives Lægerne Mulighed for at forelægge Sagen for en saadan Myndighed. Lægeforeningen har endvidere paa ny fremhævet sine Betænkeligheder ved at begrænse Stedet for Indgrebets Foretagelse til offentlige Sygehuse.

Lægeforeningens Henvendelse giver Justitsministeriet Anledning til følgende Bemærkninger:

Foreningens Betænkeligheder ved i alle Tilfælde at træffe Afgørelse af, hvorvidt en Svangerskabsafbrydelse er nødvendig for at afværge en alvorlig Fare for Kvindens Liv eller Helbred, en Afgørelse, der som tidligere fremhævet naturligt synes at maatte henlægges til Lægerne, ikke under en juridisk Myndighed, beror formentlig paa en fundamental Misforstaaelse med Hensyn til Indholdet af Straffebestemmelserne i Forslagets § 6, Stk. 2. Disse Bestemmelser er formuleret saaledes, at Lægens Fejlskøn ikke straffes, idet det er en udtrykkelig Betingelse for Anvendelse af Straf, at Lægen har været *vidende* om, at Betingelserne for lovlig Svangerskabsafbrydelse ikke foreligger; for at Lægen kan straffes, maa han med andre Ord have handlet *forsætligt*. Det maa dog herved bemærkes, at en blot Paastand om god Tro med Hensyn til de foreskrevne Betingelsers Tilstedeværelse naturligvis ikke kan være tilstrækkelig i Tilfælde, hvor der er konstateret saadanne Forhold, at man kan gaa ud fra, at enhver Læge maatte eller burde have været klar over, at Betingelserne for lovlig Svangerskabsafbrydelse ikke har foreligget. Foreningens Frygt for at tage Ansvaret for Afgørelsen i disse Tilfælde samt for, at Lovforslagets Formulering vil bevirke Uensartethed og Usikkerhed Landet over, synes derfor ikke tilstrækkelig begrundet.

Det er endvidere en Misforstaaelse, naar Lægeforeningen mener, at en Specialist i Gynækologi eller Kirurgi, der for en paa hans Klinik indlagt Patient konstaterer tvingende Indikation for øjeblikkelig abortus provocatus, skulde handle mod Lovens Paabud, naar han foretager Indgrebet paa sin Klinik i Stedet for at lade Patienten bringe til et offentligt Sygehus. I saadanne Tilfælde maa de almindelige Regler om Nødret, jfr. Straffelovens § 14, medføre, at Handlingen ikke straffes.

Steineke.

Colov.